

U S N E S E N Í

Okresní soud v Táboře rozhodl předsedkyní senátu Mgr. Martinou Flanderovou, Ph.D., v právní věci žalobce [redacted] nar. [redacted] bytem [redacted] zastoupeného advokátkou Mgr. Hanou Kuncovou, proti žalované [redacted] nar. [redacted] bytem [redacted] fakticky bytem [redacted] o ochranu a uchování držby,

t a k t o :

- I. Žaloba, aby žalovaná byla povinna zdržet se bránění užívání, vstupu a přístupu k nemovitým věcem, a to k pozemku parc. č. st. [redacted] zastavěná plocha a nádvoří, jehož součástí je stavba č.p. [redacted] rodinný dům, dále pozemku parc. č. [redacted] ostatní plocha, a pozemku parc. č. [redacted] ostatní plocha, zapsaných na listu vlastnictví č. [redacted] vedeném Katastrálním úřadem pro Jihočeský kraj, Katastrálním pracovištěm [redacted] pro katastrální území [redacted] jakož i umožnit užívání, vstup a přístup k těmto nemovitým věcem, se z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobce je povinen zaplatit České republice – Okresnímu soudu v Táboře soudní poplatek ve výši 5.000 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou na ochranu rušené držby podanou dne 22. 6. 2017 domáhal toho, aby byla žalované uložena povinnost zdržet se bránění užívání, vstupu a přístupu k nemovitým věcem, a to k pozemku parc. č. st. [redacted] zastavěná plocha a nádvoří, jehož součástí je stavba č.p. [redacted] rodinný dům, dále pozemku parc. č. [redacted] ostatní plocha, a pozemku parc. č. [redacted] ostatní plocha, zapsaných na listu vlastnictví č. [redacted] vedeném Katastrálním úřadem pro Jihočeský kraj, Katastrálním pracovištěm [redacted] pro katastrální území [redacted] jakož i umožnit užívání, vstup a přístup k těmto nemovitým věcem. Návrh odůvodnil tím, že je spolu s žalovanou podílovým spoluvlastníkem v rozsahu jedna ideální polovina dotčených nemovitých věcí, které spolu s žalovanou po dobu několika let společně užívali a ke kterým měl žalobce vždy bez problémů zajištěn přístup přes pozemky, které jsou ve výlučném vlastnictví žalované. Dne 17. 5. 2017 mu však žalovaná v přístupu k dotčeným nemovitým věcem zabránila, když se před jejich vjezdem nacházela uzavřená brána s řetězem a zámek, ke kterému neměl žalobce klíč. Žalobce řetěz svépomocí odstranil a k případu byla přivolána Policie České republiky. Žalovaná přislíbila, že žalobci přístup k daným nemovitým věcem po předchozí dohodě umožní. Tak se však nestalo a žalobce dne 31. 5. 2017 zjistil, že přístup k nemovitostem je mu opět zamezen novým řetězem

s novým zámkem a žalobce se k nim tak opět nemohl dostat. Žalovaná na jeho výzvy nereagovala. Opět byla přivolána Policie České republiky, avšak žalobci nebylo možné přístup umožnit bez souhlasu žalované či soudního rozhodnutí. Žalovaná s žalobcem v současné době nekomunikuje, a proto není možné sjednat danou situaci svépomocí.

Z listin předložených žalobcem, a to zejména z výpisu z katastru nemovitostí ze dne 31. 5. 2017, je zřejmé, že žalobce je podílovým spoluvlastníkem, v rozsahu jedna ideální polovina, pozemku parc. č. s. ■■■■■ zastavěná plocha a nádvoří, jehož součástí je stavba č.p. ■■■■■ rodinný dům, dále pozemku parc. č. ■■■■■ ostatní plocha, a pozemku parc. č. ■■■■■ ostatní plocha, zapsaných na listu vlastnictví č. ■■■■■ vedeném Katastrálním úřadem pro Jihočeský kraj, Katastrálním pracovištěm ■■■■■ pro katastrální území ■■■■■. Rovněž předložil elektronickou komunikaci právních zástupců žalobce a žalované, ze kterých vyplývá snaha o dohodu týkající se přístupu k dotčeným nemovitostem a ohledně jejich užívání, ke které však mezi účastníky nedošlo. Rovněž byla doložena fotografie řetězu se zámkem umístěného na přístupové bráně k dotčeným nemovitostem. Žalobce v žalobě také odkazoval na policejní spisy vedené k výše uvedeným událostem ze dne 17. 5. 2017 a ze dne 31. 5. 2017.

Podle § 1003 zák. č. 89/2012 Sb. (dále jen „o. z.“) držbu není nikdo oprávněn svémocně rušit. Kdo byl v držbě rušen, může se domáhat, aby se rušitel rušení zdržel a vše uvedl v předešlý stav.

Podle § 1008 odst. 1 o. z. soud zamítne žalobu na ochranu držby, pokud bude žaloba podána po uplynutí šesti týdnů ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o svém právu i o osobě, která držbu ohrožuje nebo ruší, nejdéle však do jednoho roku ode dne, kdy žalobce mohl své právo uplatnit poprvé.

Podle § 176 o. s. ř. se ustanovení § 177 až 180 použijí, je-li z žaloby zřejmé, že se žalobce domáhá ochrany rušené držby. Podle § 177 odst. 1 o. s. ř. domáhá-li se žalobce ochrany rušené držby, soud o žalobě rozhodne do 15 dnů od zahájení řízení. Žalobce musí prokázat, že jde o svémocné rušení držby. Jednání není třeba nařizovat. Podle § 178 o. s. ř. se soud v řízení omezí na zjištění poslední držby a jejího svémocného rušení, přičemž podle § 180 odst. 1 o. s. ř. se ve věci samé rozhoduje usnesením.

Soud nejprve musel zkoumat včasnost podané žaloby. Vzhledem k tomu, že dle žalobních tvrzení spatřuje žalobce první čin, který jeho držbu narušuje, v zamezeném přístupu k dotčeným nemovitým věcem dne 17. 5. 2017, je proto nepochybné, že subjektivní lhůta šesti týdnů i objektivní lhůta jednoho roku pro podání žaloby byla splněna. Žaloba tedy byla podána včas.

Další otázkou, kterou se soud musel zabývat, bylo zjištění poslední držby a jejího svémocného rušení. Držba ve smyslu ust. § 1003 o. z. se musí týkat práva majetkové povahy, které držbu umožňuje, když soud se v daném řízení omezuje pouze na zjištění existence držby a jejího svémocného rušení. Existence držby práva je v tomto případě prokázána tím, že žalobce je podílovým spoluvlastníkem dotčených nemovitých věcí a tyto několik let společně s žalovanou nerušeně užíval, je tedy držitelem vlastnického práva k dotčeným nemovitostem a jeho držba vykazuje znak pokojnosti. Z žalobcových tvrzení dále vyplývá, že jeho držba je

rušena tím, že žalovaná mu k dotčeným nemovitým věcem zamezila přístup a tím i jejich užívání, když příjezdovou bránu k nim opatřila řetězem a zámkem, ke kterému žalobci neposkytla klíč, a ani ji přes opakované výzvy žalobce pro něho neotevřela. Toto jednání lze i podle rozsáhlé historické judikatury k dříve platnému občanskému zákoníku obecně považovat za jeden z možných rušebních činů, kdy je držitel omezován ve výkonu drženého práva.

Specifikem žaloby dle ust. § 176 o. s. ř. a násl. je však to, že se jedná o ochranu či obnovení posledního stavu držby a případné soudní rozhodnutí poskytuje držiteli pouze prozatímní ochranu posledního faktického stavu držby, když soud ve věci rozhoduje procesně zkrácenou formou obdobně jako u řízení o předběžném opatření, neboť je o ní nutno rozhodnout ve velice krátké době a bez jednání. Žalobce se tak takovou žalobou může domáhat jen toho, aby se rušitel určitého konkrétního chování zdržel, případně aby obnovil předešlý stav a držitel získal alespoň provizorní právo na uchování držby, což uvádí rovněž odborná literatura (viz např. Občanský zákoník III. Věcná práva, 1. vydání 2013, C. H. Beck, str. 114 a násl., či Občanský soudní řád, 1. vydání 2013, C. H. Beck, str. 614 a násl.). Definitivní ochranu své držby pak může žádat dle ust. § 1040 a násl. o. z. tzv. žalobou petitorní, o níž soud rozhoduje rozsudkem v běžném nalézacím řízení dle části III. o. s. ř. Z toho tedy vyplývá, že ust. § 1003 o. z. je nutno konkretizovat s ohledem na daný případ a žalobce se musí domáhat toho, aby se rušitel konkrétně vymezeného rušení zdržel a vše uvedl v předešlý stav, který by měl být v petitu rovněž konkrétně vymezen (viz také komentář k Občanskému zákoníku JUDr. Jiřího Spáčila CSc. zveřejněnému v ASPI k ust. § 176 o. z.).

Na výše uvedené skutečnosti byl žalobce upozorněn usnesením soudu ze dne 30. 6. 2017, č. j. 15 C 134/2017 – 20, kterým byl vyzván k odstranění vad návrhu, neboť jím uplatňovaný nárok na ochranu držby rozhodnutím dle ust. § 176 o. s. ř. a násl. byl pouze obecný (zdržet se bránění, umožnit užívání, vstup a přístup) a jeho rozsah byl podstatně širší, než o jakém je možné v tomto řízení rozhodnout. Žalobce svůj návrh doplnil dne 11. 7. 2017, když zopakoval skutková tvrzení ohledně zabránění přístupu k dotčeným nemovitým věcem žalovanou, avšak svůj žalobní návrh opět dostatečně nekonkretizoval. Nadále požadoval, aby se žalovaná zdržela bránění užívání, vstupu a přístupu k daným nemovitým věcem, aniž by řekl jakým způsobem (např. odstranila zámek a řetěz, vydala mu klíč k zámku apod.). Umožnění jejich užívání, vstupu a přístupu k nemovitostem samo o sobě bez vztahu ke konkrétnímu jednání přesahuje ochranu oprávněné držby dle § 176 o.s.ř. a násl. Soud však v řízení vedeném podle ust. § 176 o. s. ř. nemůže rozhodnout o definitivní ochraně držby, neboť v tomto zkráceném řízení nemohou být předmětem dokazování veškeré skutečnosti týkající se oprávněnosti držby a protiprávnosti jejího rušení. Žalobce v žalobě přesně nspecifikoval pozemek ve vlastnictví žalované, přes který byl žalobci dříve k dotčeným nemovitým věcem umožňován přístup, resp. na kterém se zřejmě nachází uzamčená příjezdová brána, která mu ke vstupu k nemovitým věcem brání, a také, že tento přístup má být umožněn právě žalobci. Pokud žalobce argumentoval judikaturou (rozhodnutí Okresního soudu v Pardubicích sp. zn. 27 C 219/2014 potvrzené Krajským soudem v Hradci Králové) a obecnou formulací výroku, je nutné připomenout, že citované rozhodnutí upravuje ochranu před odlišným rušením držby, konkrétně před vnikáním na pozemek. Je to zcela jiná situace,

kdy oprávněný ve výkonu držby nemusí ani vědět, jakým způsobem k vnikání na pozemek dochází. Při zabránění vstupu je situace zcela odlišná. V daném případě proto žalobce nesprávně a nedostatečně konkrétně formuloval svůj žalobní návrh. Žaloba byla sice projednatelná, ale nedostatečně konkrétní a odpovídající požadavkům na žalobu na ochranu rušené držby. Soud proto návrh zamítl. Požadovaný výrok žalobcem by neodpovídal ust. § 1003 o.z., dle kterého by měl být pouze obnoven předešlý pokojný stav.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ust. § 142 odst. 1 o. s. ř. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť zcela úspěšné žalované žádné náklady doposud nevznikly.

V souladu s ust. § 4 odst. 1 písm. i) zák. č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, v pl. znění (zákon o soudních poplatcích), rozhodl soud o povinnosti žalobce uhradit soudní poplatek ve výši 5.000 Kč stanovený dle Položky 4 bod 1 písm. a) Sazebníku poplatků, když tento poplatek nebyl žalobcem uhrazen současně s podáním návrhu na zahájení řízení. Ve smyslu ust. § 9 odst. 4 písm. a) zákona o soudních poplatcích by byl vyměřený soudní poplatek při nezaplacení ve stanovené lhůtě vymáhán.

Poučení: Proti tomuto usnesení lze podat odvolání do 15 dnů od doručení jeho stejnopisu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích prostřednictvím Okresního soudu v Táboře.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat jeho výkonu v rámci exekučního řízení.

V Táboře dne 21. července 2017

Mgr. Martina Flanderová, Ph.D. v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Kristýna Pejšová

USNESENÍ

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře – rozhodl jako soud odvolací v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Roberta Ožvalda a soudců JUDr. Ivany Kosové a Víta Jakšiče v právní věci žalobce [redacted] nar. [redacted] bytem [redacted] zast. Mgr. Hanou Kuncovou, advokátkou se sídlem Praha 4, M. Cibulkové 394/19, proti žalované [redacted] nar. [redacted] bytem [redacted] o ochranu rušené držby, o odvolání žalobce proti usnesení Okresního soudu v Táboře ze dne 21.7.2017 č.j. 15 C 134/2017-32

t a k t o :

- I. Usnesení soudu I. stupně se **m ě n í** tak, že žalovaná je povinna zdržet se bránění užívání, vstupu a přístupu k nemovitostem, a to k pozemku parc.č.st. [redacted] jehož součástí je stavba čp. [redacted] a k pozemkům parc.č. [redacted] a [redacted] zapsaných na LV č. [redacted] pro k.ú. [redacted] a je povinna umožnit užívání, vstup a přístup ke všem těmto nemovitostem.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení před soudy obou stupňů v částce 16.534,- Kč k rukám Mgr. Hany Kuncové do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.
- III. Žalobce je povinen zaplatit České republice soudní poplatek ze žaloby ve výši 5.000,- Kč na účet Okresního soudu v Táboře do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Citovaným rozhodnutím soud I. stupně zamítl žalobu na ochranu rušené držby, kterou se žalobce domáhal uložení výše uvedených povinností žalované. Tvrdí, že žalovaná mu znemožňuje užívat nemovitostí, jež mají v podílovém spoluvlastnictví. Z výpisu z katastru nemovitostí je zřejmé, že žalobce je podílovým spoluvlastníkem pozemků parc.č. [redacted] a parc.č.st. [redacted] jehož součástí je stavba čp. [redacted] v rozsahu jedné ideální poloviny. Z emailové komunikace právních zástupců účastníků vyplývá snaha o dohodu týkající se přístupu k těmto nemovitostem a jejich užívání, ke které však mezi účastníky nedošlo. Rovněž byla doložena fotografie řetězu se zámkem umístěného na přístupové bráně k nemovitostem. Usnesení soudu I. stupně pak cituje § 1003 a § 1008 odst. 1 o.z., stejně jako § 176 až 180 o.s.ř. S ohledem na to, že žalobce spatřuje první čin, který jeho držbu narušuje, v zamezení přístupu k nemovitostem dne 17.5.2017, je nepochybné, že subjektivní i objektivní lhůta pro podání žaloby (což se stalo 22.6.2017) dle § 1008 odst. 1 o.z. je splněna. Dále se soud I. stupně zabýval zjištěním poslední držby a jejího svémocného rušení. Existence držby práva je prokázána tím, že žalobce je podílovým spoluvlastníkem dotčených nemovitostí, které

několik let společně se žalovanou nerušeně užíval, je tedy držitelem vlastnického práva k nim a jeho držba vykazuje znak pokojnosti. Ze žalobcových tvrzení dále vyplývá, že jeho držba je rušena tím, že žalovaná mu k nemovitostem zamezila přístup a tím i jejich užívání, když příjezdovou bránu k nim opatřila řetězem a zámkem, ke kterému žalobci neposkytla klíč, a ani jí přes opakované výzvy žalobce pro něho neotevřela. Toto jednání lze i podle rozsáhlé historické judikatury k dříve platnému občanskému zákoníku obecnému považovat za jeden z možných rušebních činů. Specifikem žaloby dle § 176 a násl. o.s.ř. je však to, že se jedná o ochranu posledního stavu držby, kterému soudní rozhodnutí poskytuje pouze prozatímní ochranu. Žalobce se proto může domáhat jen toho, aby se rušitel určitého konkrétního chování zdržel, případně aby obnovil předešlý stav. Na to byl žalobce upozorněn výzvou soudu z 30.6.2017, na což reagoval doplněním žaloby, v ní však žalobní návrh opět dostatečně nekonkretizoval. Nadále požadoval, aby se žalovaná zdržela bránění užívání, vstupu a přístupu k nemovitostem, aniž by uvedl, jakým způsobem (např. odstranila zámek a řetěz, vydala mu klíč k zámku apod.). Umožnění jejich užívání, vstupu a přístupu samo o sobě bez vztahu ke konkrétnímu jednání přesahuje ochranu oprávněné držby dle § 176 a násl. o.s.ř. V tomto řízení soud nemůže rozhodnout o definitivní ochraně držby. Žalobce ani přesně nespecifikoval pozemek ve vlastnictví žalované, přes který mu byl dříve umožňován přístup, resp. na kterém se zřejmě nachází uzamčená příjezdová brána. Pokud žalobce argumentoval judikaturou, ve věci vedené u Okresního soudu v Pardubicích pod sp.zn. 27 C 219/2014 byla upravena ochrana před odlišným rušením držby, konkrétně před vnikáním na pozemek. Žalobce tak nedostatečně konkrétně formuloval svůj žalobní návrh, který neodpovídá § 1003 o.z., takže jeho návrh byl zamítnut. Podle § 142 odst. 1 o.s.ř. bylo rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, když úspěšné žalované žádné náklady nevznikly. Žalobci bylo uloženo zaplatit soudní poplatek ze žaloby ve výši 5.000,- Kč.

Proti tomuto usnesení podal včas odvolání žalobce, který žádal jeho změnu tak, aby žalobě bylo v plném rozsahu vyhověno. Namítá, že skutečnosti vedoucí soud I. stupně k zamítnutí žaloby odpovídají důvodu neurčitosti žaloby, která tak měla být dle § 43 odst. 2 o.s.ř. odmítnuta. Pokud tak soud I. stupně neučinil a meritorně rozhodl, zatížil řízení vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Navíc zamítl jenom jednu část žalobního petitu, jakkoliv nerozhodl o uložení povinnosti žalované umožnit užívání, vstup a přístup k předmětným nemovitostem. Dále namítá, že konkretizaci žalobního návrhu je nutno posuzovat s ohledem na každý daný jednotlivý případ. Pokud se dle komentáře k o.s.ř. žalobce ochrany proti rušení držby může domáhat, aby se rušitel zdržel konkrétně vymezeného rušení a vše uvedl v předešlý stav, žalobce je přesvědčen, že tyto požadavky naplnil. Pojmy „něco užívat, mít k něčemu přístup a vstup“ jsou pojmy v běžném životě jednoznačné. Pokud by soud trval na specifikaci činností, které by měla žalovaná žalobci umožnit např. v rámci užívání rodinného domu, musel by vypsát veškeré možné jednání, přičemž stejně nejde předvídat všechny možné situace. Pokud soud I. stupně vytýká nedostatek specifikace v tom, že není uvedeno v žalobním návrhu, že žalovaná by měla odstranit zámek a řetěz nebo vydat žalobci klíče k zámku, obecná povinnost umožnění přístupu je zcela jednoznačná a konkrétní. Vedle toho žalobce nemůže předvídat, zda následně nedojde žalovanou ke změně ve způsobu zajištění brány. Pro takový případ by pak rozhodnutí bylo nevykonatelné. Navíc dle žalobce pokud by byl žalobní návrh nedostatečně formulovaný, mohl soud I. stupně postupovat dle § 153 odst. 2 o.s.ř. Dále žalobce poukazuje na § 6 odst. 2, na znění § 1003 o.z. a také na čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

Žalovaná se k odvolání nevyjádřila.

Podle § 212 o.s.ř. přezkoumal odvolací soud usnesení soudu I. stupně v celém rozsahu a dospěl k následujícím závěrům.

Z procesního hlediska se soud I. stupně žádného pochybení nedopustil. V první řadě rozhodl o celém žalobním nároku, protože žalobce jednoduše přehlédl, že v poslední části prvního výroku je uvedena i jeho část o umožnění užívání, vstupu a přístupu. Použití § 153 odst. 2 o.s.ř. vůbec nepřichází v úvahu, protože předmětem řízení není nárok, u něhož by z hmotného práva vyplýval určitý způsob vypořádání vztahů mezi účastníky. Odvolání pak vůbec nerozlišuje mezi splněním procesních náležitostí žaloby a splněním hmotně-právních požadavků pro navrhovaný výrok rozhodnutí. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je evidentní, že soud I. stupně neshledává žádné procesní nedostatky ani v žalobním petitu z hlediska § 79 odst. 1 o.s.ř., při takovém závěru tudíž neměl důvod rozhodovat dle § 43 odst. 2 o.s.ř. Jelikož odvolací soud se s tímto procesním náhledem na žalobu plně ztotožňuje, není nutno tuto otázku více rozebírat, včetně toho, zda byla výzva provedená formálně dle § 43 o.s.ř. k doplnění žaloby vůbec namístě.

Ve věcné rovině soud I. stupně správně aplikoval příslušná ustanovení hmotného i procesního práva, jež se vztahují k ochraně rušené držby. Lze plně souhlasit i s jeho závěry o tom, že tato žaloba byla podána včas a že jsou prokázány 2 věcné podmínky, které jediné lze ve smyslu § 178 o.s.ř. řešit u žaloby na ochranu rušené držby, a sice existence držby a jejího svémocného rušení. Zcela podložené je zjištění soudu I. stupně, že žalobce užíval několik let předmětné nemovitosti (byť společně se žalovanou) z titulu svého spoluvlastnického vztahu k nim. K tomu lze dodat, že odvolacímu soudu je i z jeho úřední činnosti známo, že právě v domě čp. [redacted] v [redacted] účastníci (kteří v červnu 2013 uzavřeli manželství), založili společnou domácnost, kterou zde vedli až do r. 2016, kdy se žalobce v této nemovitosti začal zdržovat méně s ohledem na rozvrat manželství, které bylo rozvedeno rozsudky Okresního soudu v Táboře z 20.10.2016 č.j. 15 C 81/2016-99 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích, pobočka v Táboře ze dne 9.3.2017 č.j. 15 Co 643/2016-145. A právě v následném období dochází k rušení držby žalobce ze strany žalované tak, jak dále skutkově správně konstatuje odůvodnění napadeného rozhodnutí. V této souvislosti je však nutno poznamenat, že problémem mezi účastníky není jenom příjezdová brána opatřená řetězem se zámkem. Jak vyplývá ze žalobních tvrzení, žalobce jí 17.5.2017 svépomocí otevřel, stejně se však do domu v důsledku jednání žalované nedostal. Opakovaně byla v souvislosti s pokusy žalobce o vstup na předmětné nemovitosti volána policie. Z celého kontextu událostí, jak vyplývají ze žalobních tvrzení a z emailové korespondence zástupců účastníků je tak zřejmé, že žalovaná brání žalobci nejenom v odvozu určitých movitých věcí, které dle žalobce nepatří do společného jmění, ale řetěz na přístupové bráně je jenom základním prostředkem žalované v bránění žalobci v běžném užívání tohoto komplexu - rodinného domu a přilehlých pozemků ve spoluvlastnictví účastníků tak, jak to dříve - do rozchodu účastníků - nerušeně delší dobu probíhalo.

Přesto soud I. stupně dovozuje, že z hlediska dikce § 1003 o.z. je žalobní požadavek nedostatečně konkrétní, v důsledku čehož mu není možné poskytnout ochranu. S tímto právním názorem se však odvolací soud nemůže ztotožnit. Odborná literatura skutečně hovoří v tom smyslu, že žalobce se musí domáhat uložení povinnosti rušitele zdržet se konkrétně vymezeného rušení a uvedení věci v předešlý pokojný stav. Současně je však při výkladu § 1003 o.z. (který je do jisté míry obdobou dříve platného § 5 o.z. účinného do 31.12.2013 o ochraně při zásahu do pokojného stavu) hovoří o tom, že je vždy nutno posuzovat konkrétní

okolnosti konkrétního případu. Jinými slovy žalobní požadavek musí vždy reagovat na to, o jaké rušení jde. Současně odborná literatura (viz např. právě soudem I. stupně citovaný Občanský zákoník III., 1. vydání 2013, C.H. Beck, str. 116-117) uvádí, že žaloba dle § 1003 o.z. směřuje ke stejnému plnění jako žaloba negatorní dle § 1042 o.z., rozdíl je jenom právě v tom, že rozhodnutí o žalobě proti rušení držby nevytváří překážku věci rozhodnuté pro pozdější negatorní žalobu. Z toho je zřejmé, že žalobní petit u posesorní ochrany dle § 1003 o.z. nemusí být nutně odlišný od žaloby na definitivní ochranu držby dle § 1040 a násl. o.z.

Ani z hlediska konkrétní situace neshledává odvolací soud formální překážku pro vyhovění všem žalobním požadavkům. Termíny „užívání, vstup, přístup“ jsou obsahově jasné a srozumitelné a tudíž vykonatelné. Všechny tyto činnosti mohl žalobce v rámci dřívějšího pokojného stavu realizovat. Je nutno dát současně za pravdu odvolání, že k opětovné možnosti je provádět by v daném případě nestačilo řešit výrokem rozhodnutí jenom odstranění řetězu se zámkem na příjezdové bráně nebo vydání klíčů k tomuto zámku, neboť jednak už pouze na tomto místě může (po splnění takové povinnosti), vzniknout věcně jiná překážka, na kterou by se vydané rozhodnutí již nevztahovalo (např. v podobě jiné formy zajištění přístupové brány, ve vytvoření další závory na daném místě apod.). Jednak nejenom chování žalované ohledně příjezdové brány znemožňuje žalobci vstupovat a užívat předmětné nemovité věci. Bylo již zmíněno, že 17.5.2017 se žalobce přes uzavřenou přístupovou bránu dostal, do rodinného domu však přesto kvůli jednání žalované vstoupit nemohl. Jestliže tudíž dřívější pokojný stav spočíval v tom, že žalobce měl přes přístupovou bránu nerušený vstup na pozemky, které vlastní se žalovanou, a do rodinného domu čp. ■■■ na jednom z nich, a všechny tyto nemovitosti mohl rovněž nerušeně a bez omezení (mimo stejného práva žalované k nim) užívat k všem jejich účelům, pak pokud se má obnovit předešlý pokojný stav, jak správně dovozuje i soud I. stupně, je to přece právě poskytnutí možnosti na ně vstupovat a užívat je. Proto lze pokládat žalobní požadavky za tomu přiměřené a tudíž odpovídající. Pro úplnost lze poznamenat, že není podstatné zkoumat, na kterém pozemku se nachází příjezdová brána, protože v tomto řízení jde pouze o provizorní ochranu, která vychází z dřívějšího pokojného stavu, jež nemusí jistě plně odpovídat vlastnickým a dalším poměrům. Pokud by bylo na straně žalované silnější právo ve vztahu k příjezdové bráně, pak má k dispozici právě žalobu na ochranu držby podanou dle § 1040 a násl. o.z., v níž by se tyto otázky věcně řešily.

Z těchto důvodů odvolací soud přistoupil podle § 220 odst. 1 o.s.ř. ke změně usnesení soudu I. stupně tak, že žalované uložil povinnost zdržet se jak bránění užívání, vstupu a přístupu, tak umožnění užívání, vstupu a přístupu ke všem předmětným nemovitostem ve spoluvlastnictví účastníků.

Podle § 224 odst. 2 o.s.ř. bylo rozhodováno o nákladech řízení před soudy obou stupňů. Dle konečného procesního výsledku v řízení uspěl žalobce, takže mu vzniklo dle § 142 odst. 1 o.s.ř. právo na náhradu nákladů řízení. Ty jsou tvořeny jednak soudními poplatky ze žaloby a z odvolání po 5.000,- Kč, jednak náklady právního zastoupení. U nich lze pokládat za účelné pouze 2 úkony právní služby po 1.500,- Kč se 2 režijními paušály po 300,- Kč dle § 7, § 9 odst. 1 a § 13 odst. 3 vyhl.č. 177/96 Sb., spolu s náhradou DPH 756,- Kč dle § 137 odst. 3 o.s.ř. Pokud žalobce požadoval náhradu za právní úkon kvalifikované výzvy, žádná taková listina prokázána nebyla. K žalobě je přiložena emailová korespondence zástupců účastníků, která však konkrétní výzvu k plnění neobsahuje, neboť se týká snahy o mimosoudní vyřešení části sporu mezi účastníky. V odvolacím řízení pak jde o jeden úkon

právní služby po 1.500,- Kč s režijním paušálem 300,- Kč a náhradou DPH 378,- Kč. Skutečnost, že odvolání bylo opakovaně doplňováno, nedává důvod k přiznání vyššího počtu úkonů. Vzhledem k tomu bylo žalované uloženo nahradit žalobci na nákladech řízení před soudy obou stupňů částku 16.534,- Kč, a to v souladu s § 149 odst. 1 a § 160 odst. 1 o.s.ř. k rukám zástupkyně žalobce do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odvolací soud musel, ve shodě se soudem I. stupně, uložit žalobci povinnost zaplatit soudní poplatek ze žaloby ve výši 5.000,- Kč dle položky 4, bodu 1, písm. a) Sazebníku poplatků, neboť dosud tento poplatek uhrazen nebyl.

Poučení: Proti tomuto usnesení dovolání není přípustné.

V Táboře dne 6.10.2017

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Divíšková

JUDr. Robert Ožvald v.r.
předseda senátu

